

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สงคราม
พิชิตปฐพี

๓๖๕ ๖๐๐
๖๐๐
๖๐๐

Mao Ni เขียน ช่อเสียงทองพล แปล

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สงคราม
พิชิตปฐพี

將
破

สยบฟ้ามืดปฐพี 36

Mao Ni เขียน ชื้อสยบทรพพา แปล

《将夜》 Jiang Ye

Volume 36

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2643-4

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรพักตรพิมาน

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 239 บาท

พิมพ์บน

กระดาษถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เดินทางมาถึงภาคสุดท้ายกันแล้ว กับชื่อภาคว่า ‘ตะวันตกใหม่ในสีเขียวกาล’ อันที่จริงก็ได้เริ่มต้นไปแล้วตั้งแต่เล่มก่อนหน้านี้ เมื่อเข้าเทียนกลับขึ้นฟ้า (รีเปล่านะ?) แล้วบันดาสายฝนมหัศจรรย์ทำให้เกิดสุดยอดผู้ฝึกผจญภัยใหม่ที่มาเสริมกำลังให้กายเต้าน่ากลัวยิ่งกว่าเดิม

สงครามระหว่างตัวกับอาศรมเทพปะทุขึ้นอีกครั้ง นำเป็นห่วงฝ่ายแรก เพราะมองยังไงก็หาความหวังไม่เจอเอาเสียเลย ไม่ว่าจะกองทัพอหรรษาที่ไม่มีม้า บรรดาแม่ทัพที่ตกตาย เหล่าเซียนเชิงสถาณศึกษาที่ร่างกายบอบช้ำหน้าช้ำตอนนี้อยู่กันกระจัดกระจาย แต่ความสนุกก็อยู่ตรงนี้แหละ เขียวมวยรองมันรู้ใจกว่าเยอะ!

มาเกาะขอบหนังสือรอชมกันดีกว่าว่าสถานศึกษา หรือระบุให้เจาะจงหน่อยก็คือหนังเขียว จะสามารถคิดแผนการเหนือชั้นอะไรมารับมือวิกฤติการณ์ที่ได้แต่บอกว่าเสียเปรียบทุกประตูจริงๆ

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

เรื่องเล่าเกี่ยวกับวันปีใหม่ของข้าพเจ้า เท่าที่จำได้สมัยประถม คุณครูที่โรงเรียนจะให้นักเรียนทุกคนนำของขวัญมาจับสลากกับเพื่อน ส่วนสมัยมัธยมไม่แน่ใจ น่าจะจัดจับกันเองในห้องมั้ง ต่อมาสมัย ป.ตรี จำไม่ได้จริงๆ ว่าเป็นยังไง น่าจะแค่หยุดไปเที่ยวหรือไม่ก็แค่เล่นเกมอยู่บ้าน แต่ก็มีบางคนที่นัดเอาของขวัญมาจับสลากกัน

ต่อมาตอนทำงานเป็นครู ตอนค่าทางวิทยาลัยจะจัดงานเลี้ยง ตอนนั้นเพราะยังไม่ป่วย บางคราวจึงขึ้นไปร้องเกะบนเวทีได้ และแน่นอนครูบางท่านบอกว่าร้องดี บางท่านบอกว่าร้องห่วยแตกมาก ฮะฮา ตอนทำயางานก็มีการจับรางวัลของขวัญปีใหม่ นับเป็นความทรงจำที่คู่ควรให้คิดถึง ส่วนปัจจุบันไม่ได้เรียน ไม่ได้ทำงานในโรงเรียน ช่วงปีใหม่อีกก็กินเลี้ยงกับญาติพี่น้องที่บ้าน บางปีก็ไปฉลองกับเพื่อนๆ แลสิ่งน่าประทับใจในช่วงการเป็นนักแปลนี้คือของขวัญจากทางสำนักพิมพ์และจากนักอ่านบางท่านด้วย ขอขอบคุณจริงๆ

ขอให้ทุกท่านมีความสุขและสนุกกับการอ่าน แล้วพบกันใหม่ครับ

ชื่อเสียนทรงพล

แนะนำตัวละคร

* หลิวอี้ชิง

น้องชายของเทพกระบี่หลิวไป่ เนื่องจากทำสัญญากับหญิงเซวีย จึงถูกหญิงเซวียพันดวงตาทั้งสองบอด ภายหลังได้รับโอกาสเลื่อนตำแหน่ง กลายเป็นจอมกระบี่ด่านรัฐเซตา และรับหน้าที่ดูแลจัดการเรื่องต่างๆ ของศาลากระบี่

* เทอหมิงฉือ

ศิษย์ของหลิวชิงซานอดีตราชครูแห่งต้าถัง มีความคิดลึกซึ้ง สุภาพแต่แท้จริงคือสายลับของเจ้าอารามจือโส่ว และเจ้านิกายชีหลิงที่แฝงตัวอยู่ในฉางอัน ค่ายกลสยบทเวะก็ถูกมันทำลายจากภายใน

* เสี่ยวเฉ่า

อดีตเคยเป็นเด็กหญิงรับใช้ของหัวหน้าเจียนแห่งเรือนหงชิวเจา สนับสนุนกับซังซังอย่างที่สุด ปัจจุบันเป็นผู้ดูแลคณะนางรำหงชิวเจา การกระทำเฉียบขาด ความคิดอ่านเป็นผู้ใหญ่

* ชุยหยวน

บุตรคนรองของชุยเหล้าไท่เหยแห่งเขตชิงเหอ เป็นขุนนางในฉางอันมาหลายปี หลังเหตุสังหารภพภูมุนุ่ม ชิงเหอก็ถูกขังอยู่ในหอชุมนุ่

- * ชุ่ยหว่าเซ็ง ลูกหลานสกุลชุ่ยในซิงเหอ มีใจภักดีต่อต้าถัง และคิดว่าตนเป็นชาวถัง ไม่พอใจอาศรมเทพซีหลิงเป็นอย่างมาก
- * เปาติ่งต้าซือ ราชครูผู้มีฐานะสูงส่งแห่งราชสำนักจินจี้ง์ ตลอดชีวิตมุ่งฝึกฝนพลังจิต เป็นผู้มีส่วนสำคัญที่สุดในการเปลี่ยนศรัทธาของราชสำนักจินจี้ง์ ด้วยเหตุนี้จึงได้รับแต่งตั้งจากอาศรมเทพซีหลิงให้เป็นเปาติ่งต้าเลินกวน
- * เล่อปู้ จอมยุทธ์อันดับหนึ่งของราชสำนักจินจี้ง์ กระตุมและเส้นเอ็นทั้งร่างถูกฝึกฝนหล่อหลอมจนแข็งแกร่งดุจเหล็ก
- * เจ้าหนานไห่ ผู้สืบทอดของต้าเลินกวนเกาะหนานไห่ มีอาวุธสูงสุด ในบรรดาเชื้อสายของต้าเลินกวนเกาะหนานไห่วิชาเทพของซีหลิงฝึกถึงด่านรู้ชะตาขั้นปลายสุด
- * เสี่ยวอวี่ บุตรีของเจ้าหนานไห่ และเป็นญาติผู้น้องฝ่ายมารดาของเฉินฝีฝี ฝึกฝนตั้งแต่เล็ก มีพรสวรรค์ในการฝึกวิชาเทพ อายุสิบเจ็ดเข้าสู่ด่านรู้ชะตา
- * หวังชู่เซ็ง อาจารย์ของโมชันซัน นักอักษรลายพู่กันและจอมยุทธ์เทวะผู้เลื่องชื่อที่สุดในโลก อีกทั้งเป็นเค่อซิงของอาศรมเทพ พลังจิตแข็งแกร่ง ด่านฉนวนและเคล็ดวิชา ลึกล้ำเกินหยั่ง นอกจากนี้ยังเป็นผู้ปกป้องที่แข็งแกร่งที่สุดของแคว้นต้าเหอ เป็นที่เคารพเทิดทูนอย่างสูง

* ขวี่เพ็งจื่อ

เสียนกวนซุดแดงผู้นำอาศรมเทพซีหลิงในแคว้นซ่ง เป็นผู้ได้บังคับบัญชาที่ภักดีต่อเจ้านิกายและมีตำแหน่งสูงในนิกายเต๋า ในการกวาดล้างขุมกำลังที่เหลือของหน่วยแสงสว่าง มั่นลงมือโหดเหี้ยมเป็นที่สุด

* ซิงปิ่นจื่อ

หลวงจิ้นวัดไป่ถ่า เดิมเป็นเด็กกำพร้าที่ถูกบุญพาวรีทอดทิ้งไว้ที่บันไดหินของวัดไป่ถ่า อายุไม่มาก ใบหน้าดำคล้ำ รูปร่างค่อนข้างอ้วน ดูชื่อค่อนข้างไปทางเซ่อซ่า แต่แววตากลับสดใส

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

เสียงถอนใจครั้งแรก

นี่คือการหยามหมิ่น หยามหมิ่นอย่างเปิดเผย

การหยามหมิ่นมีหลายรูปแบบ การหยามหมิ่นด้วยวาจาพบเห็นได้บ่อยที่สุดและมีพลังน้อยที่สุดด้วย สำหรับเหล่าผู้เข้มแข็งที่ผ่านโลกมาอย่างโชกโชน การหยามหมิ่นรูปแบบนี้ไม่มีความหมายอะไรเลย แต่สำหรับหญิงมู่ลี่เหวินกลับไม่ใช่เช่นนั้น...มันมีพลังอย่างผู้เข้มแข็ง แต่สภาพจิตใจมันยังไม่ใช่

สภาพจิตใจคือจิตวิญญาณที่จำเป็นต้องใช้เวลาอันยาวนานและการต่อสู้มากมายหล่อหลอมขึ้น ที่เรียกว่ามรรคจิตผ่องใสก็สื่อความหมายในด้านนี้ ทว่าโชคชะตาของมันเป็นเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันน่าอัศจรรย์ เพราะสายฝนในยามวสันตระลอกเดียวมันก็เปลี่ยนจากคนงานของเทียนอวี่ววนเป็นเด็กหนุ่มที่แข็งแกร่งที่สุดของอาศรมเทพ ในขั้นตอนการฝึกกถานของมันเห็นได้ชัดว่ามีจุดบอด ด้วยเหตุนี้เมื่อได้ฟังคำพูดของหลิวอี้ซิงมันจึงโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ โกรธจนมือที่กุมด้ามดาบเริ่มสั่น

ผ้าขาวที่ปิดตาหลิวอี้ซิงอยู่สั้นไหวเบาๆ กลางสายลมยามค่ำคืน

ราวกับสัมผัสได้ว่ามือของเหิงมู่ลี่เหรินกำลังสั่น มุมปากจึงยกขึ้นแสดงถึงความเห็นใจ

เหิงมู่ลี่เหรินเอ่ยเสียงเย็นชาว่า

"เจ้ากำลังเห็นใจข้า?"

หลิวอ้อซิงส่ายหน้า

"ข้ากำลังสงสัยเจ้า"

"เจ้ามีสิทธิ์อะไรมาสงสัยข้า"

"คนที่ไม่อาจสมปรารถนาย่อมเป็นที่น่าสงสัยแก่ผู้คน"

"เจ้ารู้หรือว่าข้าปรารถนาสิ่งใด"

"ไม่ว่าคืนนี้เจ้าปรารถนาสิ่งใด เจ้าล้วนไม่อาจได้รับ"

เหิงมู่ลี่เหรินนิ่งเงียบไปครู่แล้วพลันเยือกเย็นลง มันรู้ดีว่าเดิมทีการต่อสู้ในคืนนี้คือการทดสอบหรืออาจเรียกว่าการฝึกฝนที่อาศรมเทพเตรียมไว้ให้มัน เนื่องจากมันจำเป็นต้องเรียนรู้การเป็นยอดฝีมือที่แท้จริงจากการต่อสู้

ภายนอกเปลี่ยนแปลงได้อย่างพลิกฟ้าคว่ำดิน ภายในสงบนิ่งผ่องคลาย แม้เขาเถาซานพังถล่มสีหน้าก็ไม่แปรเปลี่ยน นี่จึงนับได้ว่าเป็นยอดฝีมือที่แท้จริง และมีแต่ต้องทำอย่างนี้ให้ได้เท่านั้นจึงสามารถก้าวหน้าไปไกลกว่าเดิม

หลิวอ้อซิงต้องการให้มันโกรธ เช่นนั้นมันก็ต้องไม่โกรธ เพราะความโกรธส่งผลต่อการตัดสินใจ และส่งผลกระทบร้ายแรงต่อการต่อสู้ แต่คืนนี้หลิวอ้อซิงใช้กระบี่แรกไปแล้ว ยามนี้โลหิตโซมกายและแขนขาขาดไม่อาจพลิกสถานการณ์ เช่นนั้นหลิวอ้อซิงทำให้มันโกรธมีประโยชน์อันใด

เหิงมู่ลี่เหรินพอใจมาก พอใจที่ตนไม่โกรธแล้ว พอใจที่ตนยังพิจารณาปัญหาเหล่านี้ได้อย่างสุขุมระหว่างการต่อสู้ มันมองไปหน้า

ชาวซีตของหลิวอี้ซิงได้คุมดาบพลางคิดอย่างหยาบหยันว่า...หรือเจ้ายังมีเคล็ดวิชาอื่นซ่อนไว้ หรือกำลังเรียกร่องความตาย แต่ไม่ว่าแบบไหน ล้วนเสียแรงเปล่า

การโต้ตอบของหลิวอี้ซิงตั้งแต่ต้นดูเหมือนกำลังเรียกร่องความตาย นับแต่เข้าด่านรัฐชะตาเป็นต้นมาเหิงมู่ลี่เหรินก็มีมุมมองเกี่ยวกับความเป็นความตายที่ต่างไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง มันรู้ว่าสำหรับผู้ฝึกฉวนจำนวนมาก ความตายไม่ได้น่ากลัวนัก การมีชีวิตอยู่ต่างหากที่น่ากลัวยิ่งกว่า ดังนั้น มันจึงไม่ให้หลิวอี้ซิงตาย

แต่ก็อาจเป็นเพราะที่จริงแล้วมันยังโกรธอยู่มากก็ได้

ส่วนเรื่องที่หลิวอี้ซิงอาจยังมีแรงสู้ต่อหรืออาจยังมีเคล็ดวิชาซ่อนไว้...เหิงมู่ลี่เหรินไม่ได้สนใจ มันกำลังเรียนรู้การเป็นยอดฝีมือ แต่ด่านฉวนรวมถึงความมั่นใจของมันอยู่เหนือขีดขั้นนี้ไปแล้ว มันไม่เคยเชื่อว่าในโลกของเฮาเทียนมีคนที่ชนะมันได้ บางครั้งบนลานหน้าผาขณะยืนมองชายชราผู้พิการที่นั่งรถเข็น มันยังอยากล้มรถเข็นให้คว่ำเสียด้วยซ้ำ ยังไม่ต้องพูดถึงหลิวอี้ซิง

มาเถอะ ให้ข้าดูสักหน่อยว่าเจ้าจะทำอย่างไรต่อไป

เหิงมู่ลี่เหรินหน้าซีดลง แสงเจิดจรัสแห่งเฮาเทียนที่ผิวกายลูกใหม่ไม่หยุด ดาบในมือไม่สั่นแล้ว คมดาบก็ไม่เย็นเฉียบแล้ว แต่แผ่ความอบอุ่น หรืออาจเรียกว่าร้อนลงจากการเผาไหม้ของแสงออกมา ฉีกสายลมรวมถึงระยะห่างที่ยังเหลืออยู่แทงเข้าหาหว่างคิ้วของหลิวอี้ซิง

หลิวอี้ซิงนั่งขัดสมาธิอยู่ในเกี้ยวไม่ได้หลบหลีกเพราะสองขามันขาดแล้ว เบื้องล่างมีเลือดพุ่งทะลักราวน้ำพุ และเพราะเดิมทีมันก็ไม่ได้อึดจะหลบ มันเลือกแทงกระบี่ไปตรงๆ

กระบี่และมือที่ขาดตกอยู่ในเกี้ยว แล้วมันแทงกระบี่อย่างไร

มันใช้มือซ้ายจับมือขวาที่ขาดไปแล้ว จากนั้นก็...แหง
ภาพนี้ค่อนข้างประหลาด ทว่าในสายตาของผู้คนรอบวังหลวง
กลับรู้สึกว่าคุณคันทาอยู่บ้าง
หน้าหูเขาซึ่งสยาเมื่อหลายปีก่อนมีคนผู้หนึ่งที่ทำเช่นนี้
คนผู้นั้นชื่อจวินโม ตอนนั้นคนที่ถูกระเบี่ของมันแทงคือเทพกระบี่
หลิวไป
ตอนนั้นหลิวอึ้งซึ่งอยู่ที่นั่นด้วย มันเห็นกระบี่นั้นและจดจำไว้
กระบี่ของศาลากระบี่เดิมที่ก็เร็วที่สุดในโลกอยู่แล้ว เวลานี้เลียนแบบ
กระบวณท่าของเซียนเชิงรื่องแห่งสถานศึกษา เมื่อรวมกับเจตนารมณ์
กระบี่ของศาลากระบี่ก็เร็วเกินกว่าจะจินตนาการได้
ในความมืดคล้ายเกิดสายฟ้าแลบ กระบี่ของหลิวอึ้งแทงที่หลัง
แต่ถึงก่อน
คมดาบของเหิงมู่ลี่เหินหน้าหว่างคิ้วมันเดินหน้าได้เพียงระยะ
ความหนาของหนึ่งเส้นผม กระบี่ในมือขวาที่มือซ้ายมันจับอยู่ก็ไปถึง
หน้าอกของเหิงมู่ลี่เหินแล้ว
เกิดเสียงฉีกเบาๆ คมกระบี่แทงเข้าหน้าอกเหิงมู่ลี่เหิน
คมกระบี่เข้าเนื้อไปเล็กน้อย เห็นได้รำไรว่าเลือดกำลังจะไหล
ออกมาจากบาดแผล
ผู้คนที่ชมการต่อสู้อยู่โดยรอบไม่ทันได้ส่งเสียงตกตะลึง
เสียงฉีกเบาๆ นั้นยังหยุดอยู่ระหว่างคนทั้งสอง ไม่ได้ถ่ายทอด
ออกไป
เลือดตรงบาดแผลยังไม่ไหลลงมา
เพราะทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเร็วมาก
กระบี่แรกของหลิวอึ้งจุดันเด็ดขาดอย่างสุดขีด กระบี่เดียว

พันกำแพงวังพังทลาย ส่วนกระบี่ที่สองของมังกรวดเร็วสุดขีด เร็วจน
ไม่มีใครโต้ตอบสนองทัน

ความเจ็บปวดดูเหมือนเดินทางได้เร็วกว่าเสียง เหิงมู่ลี่เหริน
หน้าซีดกว่าเดิม มั่นรู้สึกได้ชัดเจนถึงความเย็นเฉียบของคมกระบี่จาก
บาดแผลที่หน้าอก รวมถึงความเจ็บปวดที่แผ่กลั่นควาเลือดจางๆ...
ถูกแล้ว ความเจ็บปวดนี้มีรสชาติ

แต่มันไม่ลนลานและไม่หวาดกลัว ตรงกันข้ามมันกลับรู้สึกยินดี
เพราะกระบี่นี้ของหลิวอี้ซิงดูเหมือนแข็งแกร่งกว่ากระบี่แรก มันคิดว่านี่
คือการให้ความสำคัญที่ตัวมันปรารถนา

มันฮึกเหิมมากขึ้น ดวงตามันสว่างวาบประหนึ่งว่ากลายเป็น
ดวงดาวที่โกลั้ผืนดินเข้ามาทุกที จนแทบจะเผาไหม้ต้นหญ้ามากมาย
บนที่ราบให้วอดวาย

กระบี่ของหลิวอี้ซิงไม่อาจเดินหน้าต่อ

เพราะกระบี่สัมผัสโลหิตของเหิงมู่ลี่เหรินแล้ว โลหิตเหล่านั้นกำลัง
เผาไหม้ และสิ่งที่เผาไหม้คือแสงเจิดจรัสของเห่าเทียน

ซีๆ...

ควันสายเล็กๆ ลอยขึ้น

กระบี่แทงเข้ากายเทพ เปื้อนโลหิตแห่งเทพแล้วถูกเผาไหม้ไป
ทีละซุนๆ จนกลายเป็นฝุ่นควันสลายไป

ดาบในมือเหิงมู่ลี่เหรินแทงผ่านประกายแสงสีทองที่ผืนึกขึ้นจาก
แสงเจิดจรัสออกมา ขณะเดียวกันดาบสืบสองเล่มข้างหลังมันก็แผ่อก
ดุจดอกไม้ทองคำแบ่งบาน

แสงเจิดจรัสที่ลุกไหม้คือดอกไม้ที่สวยงาม มันยืนอยู่ในดอกไม้
สภาวะดาบโกลั้หลิวอี้ซิงเข้าไปอีก

เจตนารมณ์อันแข็งแกร่งเหนือจินตนาการและไม่อาจบรรยาย
ด้วยคำพูดปรากฏขึ้นเบื้องหน้าแก้วว

นี่คือเจตนารมณ์ของเฮ่าเทียนไซหรือไม่ว่า...หลิวอี้ซิงคิด มุมปากเผย
รอยยิ้ม

ภายใต้แสงเจดจรัสของเฮ่าเทียนรอยยิ้มนี้ดูซับซ้อน ไม่รู้ว่าเยาะเย้ย
ตัวเองหรือหยาบหยันผู้อื่น

มือซ้ายมันจับมือขวาอยู่ มือขวามันจับกระบี่ที่ถูกเผาไหม้อยู่

กระบี่ถูกแสงเจดจรัสเผาไหม้ดูไม่ผิดกับเทียนไซที่ไร้เรี่ยวแรงจน
สลายไป

มือขวาที่ขาดก็ถูกแสงเจดจรัสกัดกินจนเห็นกระดูกนิ้วมือ จากนั้น
กระดูกนิ้วมือก็เริ่มดำ ส่วนปลายก็เริ่มแหลม

หลิวอี้ซิงสะบัดมือ กระดูกนิ้วมือที่ดำเกรียมลอยแหวกอากาศไป
ดูจกระบี่จนถึงเบื้องหน้าเหิงมู่ลี่เหริน

การลอยโดยทั่วไปแล้วใช้กับสิ่งของที่น้ำหนักเบา น้อยครั้งที่ใช้กับ
กระบี่ แม้เป็นกระบี่บินที่เบาที่สุดก็ตาม แต่กระบี่สุดท้ายของหลิวอี้ซิง
ลอยไปจริงๆ

ขณะเดียวกับที่มันสะบัดกระบี่ ต้นหลิวริมคูน้ำรอบวังหลวงก็
พลิ้วไสวตามสายลม

กิ่งหลิวแต่ละผิวน้ำเบาๆ ทำให้เกิดระลอกคลื่นเล็กๆ ผ้าขาวบนใบหน้า
หลิวอี้ซิงลอยขึ้นปิดแสงเจดจรัสของเฮ่าเทียนที่คมดาบปล่อยออกมา

แววตาเหิงมู่ลี่เหรินพลันเคร่งขรึมเป็นครั้งแรก

กระบี่นี้ของหลิวอี้ซิงเหมือนสายลมที่ไม่อาจจับต้อง มันไม่เสียที่
ที่เป็นสุดยอดฝีมือของศาลากระบี่

สีหน้าเหิงมู่ลี่เหรินเคร่งขรึม จากนั้นก็ฮึกเหิม

หลิวอี้ซิงบาดเจ็บสาหัสเกินเยียวยา คืบนี้แน่นอนว่าไม่อาจชนะมัน แต่กระบี่นี้สำหรับมันแล้วคือการทดสอบอย่างแท้จริง มันคิดทำลายกระบี่นี้ให้ได้โดยสมบูรณ์เพื่อให้คนผู้นี้ได้รับความเจ็บปวดและอัปยศ

เหิงมู่ลี่เหรินตวาดเสียงห้วน ล้ำแสงสีชาวมามากมายมหาศาล ผ่นออกจากสองมือมัน คมดาบตอบรับเจตนารมณ์ที่ยิ่งใหญ่ เดินหน้าไปอย่างดุเดือด

สภาวะกระบี่ที่เหมือนสายลมกระนั้นหรือ เช่นนั้นข้าก็จะทำลายสายลมให้แหลกลาญ

หนึ่งดาบปะทะลม!

เจียบสงบไปทั่วบริเวณ

สายลมถูกทำลายย่อมไร้เสียง

ต้นหลิวมากมายริมคุน้ำหักโค่นโดยไร้เสียง ร่วงลงคุน้ำแล้วลอยไปอย่างไร้เรี่ยวแรงราวจอกแหวน

ผ้าขาวที่ปิดตาหลิวอี้ซิงถูกพันขาด ลอยลงมาหยุดที่ใบหน้ามัน หน้าอกมันมีกระบี่ซึ่งก็คือมือขวาของมันปักอยู่ เลือดไหลออกมาไม่หยุด

ร่างมันเต็มไปด้วยบาดแผล ส่วนใหญ่คือบาดแผลจากสภาวะดาบของเหิงมู่ลี่เหริน แต่บาดแผลที่ทำให้ถึงมาตจริง ๆ คือแผลจากกระบี่ของมันเอง

"เพราะเหตุใด"

เหิงมู่ลี่เหรินถามมันด้วยใบหน้าขาวซีด

"เพราะเหตุใดกระบี่สุดท้ายนี้จึงไม่แทงข้า"

"ข้าบอกแล้วว่าเจ้าไม่คู่ควร"

มันพุดพลา้งไถเป็นเลือด ใบหน้าประดับรอยยิ้ม

ยิ้มอย่างดูแคลน

ยิ้มอย่างสงสาร

เหิงมู่ลี่เหรินแผดเสียงอย่างขุ่นเคือง

"เหตุใดข้าไม่คู่ควร!"

"คำพูดเดิมข้าคงไม่เอ่ยซ้ำ"

เหิงมู่ลี่เหรินเงียบไป

หลิวอี้ซิงเอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า

"เจ้าทุกข์ใจมากใช่ไหมที่ไม่อาจฆ่าข้า"

คืนนี้ยอดฝีมือของอาศรมเทพมากันมากมาย มันคนเดียวมาร่วมงาน รู้ว่าไม่มีทางรอด แต่มันยังคงมา เพราะหนานจิ้นที่ยิ่งใหญ่ถึงอย่างไรก็ต้องมีคนแสดงจุดยืน

มันรู้ดีถึงเจตนาของอาศรมเทพที่จัดเตรียมการต่อสู้ครั้งนี้ นี่คือนงานสังสรรค์ครั้งใหญ่ หน้าวังหลวงของหนานจิ้นคือเวทีให้นิกายเต๋าแสดงพลังให้คนทั้งโลกเห็น

มันเดินขึ้นเวทีแห่งนี้ไม่ได้เตรียมที่จะมาเป็นตัวประกอบ

มันสังหารจักรพรรดินานจิ้นเป็นอันดับแรก จากนั้นฆ่าตัวตาย เช่นนี้ย่อมไม่มีใครฆ่ามันได้อีก

บนเวทีนี้เหิงมู่ลี่เหรินทำอะไรไม่สำเร็จเลย เช่นนี้ย่อมไม่มีคุณสมบัติเป็นตัวเอก

มันคือหลิวอี้ซิงผู้ที่ถูกกำหนดไว้แล้วว่าถูกจารึกชื่อในประวัติศาสตร์ เช่นนั้นในวาระสุดท้ายของชีวิตมันก็ต้องเฉิดฉายบนเวที นี่คือการปะทะที่มันแสวงหา

เงาร่างเหิงมู่ลี่เหรินดูโดดเดี่ยว

เดิมทีคืนนี้ควรเป็นการต่อสู้ครั้งแรกของการเป็นยอดฝีมือของมัน

ทว่ามันไหนเลยคาดคิดว่าที่แท้บทสรุปได้ถูกเขียนไว้เรียบร้อยแล้วแล้ว อีกทั้งไม่เกี่ยวข้องกับมันแต่อย่างใด

บัดนี้มันพลันเข้าใจว่าตอนที่ออกจากเขาเถาซานเหตูไฉเจ้าอาราม จึงพูดแบบนั้น และเข้าใจด้วยว่าเหตูไฉเจ้าอารามจึงให้เจ้าคนที่อยู่ใน ความมืดตามติดตนอยู่ตลอด

เส้นทางของการเป็นยอดฝีมือที่ท้าทายลำบากเช่นนี้เอง
มันคับแค้นใจจริงๆ

เหิงมู่ลี่เหรินก้มหน้า ดอกไม้สีทองไม่รู้หายไปทีใดแล้ว มันยืน โดดเดี่ยวอยู่ในความมืดเหมือนเด็กที่ถูกทอดทิ้ง อารมณ์ในน้ำเสียง ยังคงตื้อตึงไม่ยอมแพ้

"ไม่ว่ากระบี่แรกหรือกระบี่สุดท้ายนี้เจ้าล้วนทำอะไรซ้ำไม่ได้! เจ้า ไม่ใช่อุตุตู่ของข้าจึงไม่กล้าแทงกระบี่ใส่ข้า! จงอย่าได้หวังว่าคำพูด พรพจน์นี้จะก่อความมรคจิตของข้าได้!"

หลิวอู่ชิงไฉเป็นเลือดไม่หยุด หน้าซีดราวหิมะแต่ยังฉายแวว สงสารที่มีความมืดกลับไม่มี

"ข้าจะตายอยู่แล้ว ตอนแรกข้าไม่แทงกระบี่ใส่เจ้า ต่อมาก็ไม่แทง กระบี่ใส่เจ้าอีก ดังนั้นจากนี้ไปย่อมไม่มีใครรู้คำตอบ เจ้าก็ไม่รู้ว่าแท้จริงแล้ว เจ้ารับกระบี่ของข้าได้หรือไม่ บนเส้นทางแห่งการฝึกฝนต่อจากนี้เจ้า อาจผงาดขึ้นเป็นสุดยอดฝีมือในโลกมนุษย์ แต่เรื่องน่าเสียดายในคตินี้ จะติดตามเจ้าไปตลอด"

กำแพงวังหลวงพังทลายแล้ว ทั่วบริเวณเต็มไปด้วยเศษอิฐเศษหิน น้ำในคูน้ำสงบนิ่งแล้ว กิ่งหลิวที่ถูกตัดขาดร่วงหล่นจมลงไปได้น้ำซำๆ ท่ามกลางความเงียบสงัดจู่ๆ ก็มีดอกไม้บาน

ดอกไม้ดอกนี้ราวกับว่าसानเป็นหนึ่งในเดียวกับความมืด ไม่มี

สีอ่อนจางและไม่มีขอบสีทองอันงามระยับ มีเพียงสีดำสนิท กลีบดอกหนาแน่นจนไม่อาจนับได้ถ้วนทั่ว แต่พอแยกได้ว่ามันคือดอกท้อ

ดอกท้อสีดำปรากฏขึ้นท่ามกลางความมืด คนผู้นั้นก็เดินออกมาจากความมืดเช่นกัน หน้ากากสีเงินบนใบหน้าผ่านลมผ่านฝนมาหลายปี จึงไม่วาววับแล้ว เหมือนของเก่าที่ปิดบังใบหน้าอันเลอะเลือน

ดูจเดียวกับดอกท้อสีดำ คนผู้นี้ก็เคยมีสีทองคำที่โดดเด่นสะดุดตา เพียงแต่บัดนี้มันให้สีทองแก่คนอื่นไปแล้ว และเก็บสีดำสนิทไว้กับตนเอง เสื้อผ้ามัน แววดามัน รวมถึงกระแสปรารถนาของมันล้วนเย็นชาและหนักแน่น คล้ายน้ำหมึกที่กลั้วแห้งในจานฝนหมึก

พอหลวี่อึ้งเห็นคนผู้นี้สีหน้าพลันซับซ้อนและเคร่งขรึม แตกต่างจากตอนเผชิญหน้ากับเหิงมู่ลี่เหรินโดยสิ้นเชิง เพราะมันสัมผัสได้ว่า คนผู้นี้มีมรรคจิตบริสุทธิ์กว่าเมื่อก่อนจึงแข็งแกร่งยิ่งกว่าเดิม มันอดเป็นห่วงบรรดาชาวถึงในสถานศึกษามิได้

หลงซึ่งเดินออกจากความมืดมาที่หน้าวังหลวง

เหิงมู่ลี่เหรินไม่มีการตอบสนองใด ยังคงจ้องหลวี่อึ้ง

หลงซึ่งมองแผ่นหลังมันที่ค่อนข้างโดดเด่นยาวรวมถึงชุดเขียวที่เพ่งเปื้อนเลือด นั่งเสียบอยู่ครู่ก่อนมองไปที่ดวงจันทร์ ใบหน้าฉายแววเสียดาย

คืนนี้อาศรมเทพส่งบุคคลสำคัญอย่างเหิงมู่ลี่เหริน รวมถึงยอดฝีมือด้านรู้ชะตาห้าคนซึ่งรวมเจ้าชื่อโล่ว และทหารม้าชุดเกราะสองพันมาเมืองหลินคัง รอบวังหลวงวางค่ายกลที่ทรงอำนาจไว้ล่วงหน้า ทั้งยังมี...มันที่ยืนอยู่ในความมืดมาตลอด

กองกำลังระดับนั้นนอกจากต้องการให้หนานจิ้นกลับสู่อ้อมกอดของเหล่าเทียนและสังหารหลวี่อึ้งคนทรยศแล้วย่อมมีเป้าหมายอื่นด้วย

เช่นสังหารพวยกอดฝีมือที่จะมาช่วยศาลากระบี่

คนที่กล้ายื่นมือเข้าช่วยเหลือศาลากระบี่ต่อหน้าอำนาจของ อาศรมเทพมีน้อยนัก กล่าวให้ถูกกว่านั้นคือมีแต่คนของสถานศึกษา เท่านั้นที่เป็นไปได้ และจากการวิเคราะห์ของหลงชิง คนที่เป็นไปได้มากที่สุดที่จะปรากฏตัวที่นี่คือหิงเซียว

สถานศึกษายังคงต้องพิจารณาถึงกฎเกณฑ์และเหตุผล อาศรมเทพ จัดเตรียมเหตุผลมากมายไว้ให้สถานศึกษา ตอนนี้นี้สถานศึกษาไม่อาจ คลี่คลายเหตุผลเหล่านี้ได้ ดังนั้นจึงได้แต่นิ่งเฉยมองดูอาศรมเทพ กวาดล้างนิกายใหม่ และมองดูอาศรมเทพยกทัพเข้าหานานจิ้นโดยที่ ทำอะไรไม่ได้เลย

มีเพียงหิงเซียวเท่านั้นที่แต่ไหนแต่ไรไม่สนใจกฎเกณฑ์และไม่ฟัง เหตุผล ดังนั้นตามความเห็นของหลงชิง มันจึงเป็นผู้มีความเป็นไปได้มากที่สุดที่จะปรากฏตัวในคินนี้ เรื่องนี้ทำให้หลงชิงพอใจมาก ขณะเดียวกันก็เฝ้ารอ ทว่าดูๆเดียวกับที่เหิงมู่ลี่เหรินผิดหวังต่อกระบี่ สุดท้ายของหลิวอี้ซิงที่ไม่ได้แทงมาที่ตน เวลานี้มันก็ค่อนข้างผิดหวัง เพราะหิงเซียวไม่ปรากฏตัว

"สถานศึกษาคงไม่ส่งใครมา อาศรมเทพวางแผนรอบใหญ่โต ขนาดนี้ฉันเปลืองจริงๆ"

มูมปากหลิวอี้ซิงเลือดไหล แต่เสียงพูดจากลิบยังชัดเจน

หลงชิงมองมันพลางเอ่ยเสียงเรียบว่า

"ข้าไม่คิดว่าเป็นการสิ้นเปลือง เพราะข้าไม่อาจประมาทคู่ต่อสู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...เจ้าที่ถูกคนมากมายประเมินความสามารถไว้ต่ำ"

หลิวอี้ซิงคือน้องชายของหลิวไป ตอนยังหนุ่มไร้ชื่อเสียง ในการ ประลองครั้งแรกที่ออกสู่โลกภายนอกก็ถูกหิงเซียวฟันดาบเดียว

จนตาบอด และจริงดังที่หลงซึ่งพูดเมื่อครู่ ต่อมามันคนเดียวบุกเข้าวัง
สังหารจักรพรรดินานจิ้น เปิดม่านแห่งยุคใหม่ แต่ชื่อเสียงของมัน
ยังคงไม่โด่งดังพอ ในสายตาของผู้ฝึกฉนวนจำนวนมากมันด้อยกว่า
หนึ่งเซวียและหลงซึ่งมาก ยังไม่มีคุณสมบัติพอให้แทนที่ตำแหน่งของ
หลิวไป

แต่หลงซึ่งไม่คิดเช่นนั้นเพราะมันมีประสบการณ์คล้ายคลึงกับ
หลิวอึ้ง มันทักทายแพ้วให้กับหนึ่งเซวียและต้องทုံมเทิ่งต่างๆ อย่าง
มหาศาลจึงกลับขึ้นมาผจญได้อีกครั้ง ส่วนหลิวอึ้งตาบอดแล้วแต่ยัง
ถือกระบี่ก้าวเข้าด่านรู้ชะตาได้ มันรู้ว่าการมีโชคในมรรคากระบี่เป็นเรื่อง
ที่ยากลำบากขนาดไหน และรู้ว่าเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงเจตนารมณ์
อันแรงกล้ามากเพียงใด

"เจ้าคือเจ้าสำนักศาลากระบี่ กระบี่ของเจ้าเป็นตัวแทนเจตนารมณ์
ของเจ้า การไม่แทงเชิงมู่ลี่เหรินยอมไม่ใช่เจตนาที่แท้จริง แต่เพราะเจ้า
ต้องการสังหารจักรพรรดิและราชินีกุลพวคนั้น"

หลงซึ่งเอ่ยกับหลิวอึ้ง

"พวกคนบนกำแพงวังตายหมดแล้ว นานจิ้นต้องโกลาหล
เป็นแน่ ในเวลาอันสั้นไม่อาจกลับสู่ความสงบได้ อาศรมเทพคิดใช้ทหาร
และสรรพกำลังของนานจิ้นจึงยอมไม่สะดวก นี่คงเป็นเจตนารมณ์ของ
ศาลากระบี่...ทำร้ายตัวเองเพื่อทำร้ายศัตรู"

ผ้าขาวบนใบหน้าหลิวอึ้งขาดแล้ว และมีเลือดหยด

"คำสรุปท่อนสุดท้ายช่างหลักแหลม แต่สิ่งที่ข้าพูดกับเชิงมู่ลี่เหริน
ก็เป็นความจริง หลายปีก่อนอาศรมเทพต้องการประกาศศักดาว่าเจ้า
เป็นคนสำคัญ ยอดฝีมือไม่น้อยจึงต้องตายด้วยน้ำมือเจ้า บัดนี้อาศรมเทพ
จะส่งเสริมมัน ดังนี้แล้วเหตุใดข้าต้องส่งเสริมพวกเจ้า"

หลงซึ่งเอ่ยว่า

"นี่...คือเรื่องที่ข้าไม่เข้าใจอยู่พอดี ประตูกว๊านหนานจิ้นก็เปิดแล้ว ในเมื่อไม่มีปัญหาพลิกสถานการณ์ เหตุใดเจ้าจึงไม่หนีไป เหตุใดยังต้องมาตายเพื่อชาวถึง"

"หลายปีก่อนพี่ข้าให้ข้าไปล้มคมกระบี่ที่สถานศึกษา ผลคือข้าถูกหนิงเซวี่ยทำร้ายจนตาบอด นับแต่นั้นแม้ข้าเข้าใจจิตวิญญาณแห่งกระบี่ แต่ที่จริงแล้วข้ายังไม่เข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่ง"

"แต่เจ้าก็ยังเลือกยืนข้างสถานศึกษา"

"ไม่ใช่การเลือกของข้า เป็นการเลือกของพี่ข้า"

หลิวอี้ซึ่งส่ายหน้าอย่างอ่อนล้า

"ข้าไม่เข้าใจว่าเหตุใดพี่ข้าต้องช่วยสถานศึกษา แต่ในเมื่อมันจะทำเช่นนั้น ดังนั้นข้าจึงทำเช่นนั้น"

"ชาวถึงไร้สัจจะ เจ้ายืนกรานเช่นนั้นมิประโยชน์ตรงไหน"

"ประโยชน์อยู่ที่ตัวข้าเอง"

หลิวอี้ซึ่งที่สีหน้าเหนื่อยล้าเอ่ยด้วยเสียงเย็นชา

"ข้าไม่ชอบชาวถึง ไม่ชอบสถานศึกษา ไม่ชอบอาศรมเทพ และไม่ชอบพวกเจ้าที่หลอกผู้คนให้หลงมกมาย ข้าไม่เข้าใจว่าเหตุใดพี่ข้าต้องการช่วยสถานศึกษา ไม่เข้าใจว่าเหตุใดชาวหนานจิ้นต้องการช่วยอาศรมเทพ"

พี่ข้าตายแล้ว ชาวหนานจิ้นเห็นศาลากระบี่เป็นสุสาน ข้ามองไปข้างหน้าไม่เห็นใคร มองไปข้างหลังไม่เห็นใคร มองไปข้างๆ ไม่เห็นสหาย ข้ากลายเป็นวิญญาณที่เร่ร่อนเดียวดาย...

แต่แม้ว่าต้องเร่ร่อนเดียวดายข้าก็ทำเรื่องบางอย่างได้ ถ้ากองกำลังของต้าถึงบุกมา ศิษย์ศาลากระบี่ต้องต้านทาน ซีหลิงบุกมาก็ต้อง

ด้านทานเช่นกัน แม้ว่าสู้ไม่ได้ ถึงอย่างไรก็ต้องสู้ดูก่อน"

"วิธีของการฆ่าตัวตายโง่เขลาเกินกว่าจะชื่นชม"

"ได้ยินว่าเมื่อครั้งที่เจ้าอาวามบุกเข้าฉวางอัน ชาวถึงนับล้านดาหน้ากัน
เข้าหาความตาย บัดนี้อาศรมเทพบุกเข้าเมืองหลินคัง ชาวหนานจิ้น
นับล้านนิ่งเฉยดูตาย ข้าคิดว่าควรมีใครสักคนแสดงท่าที...มีใครสักคน
เดินเข้าหาความตาย ถึงอย่างไรก็ยังน่าดูกว่า"

หลิวอี้ซิงรู้สึกว่ปอดกำลังลุกไหม้ หัวใจที่แตกร้าวคล้ายเขื่อนกันน้ำ
ที่พังทลาย เจ็บปวดจนหยุดเดินไปชั่วขณะ มันแข่งใจเอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า

"ในเมื่อต้องตายยอมไม่อาจให้พวกเจ้าสมหวังกันง่ายดายนัก"

หลงชิงมองรอยเลือดที่เห็นชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ บริเวณคอของหลิวอี้ซิง

"คนอย่างเจ้ากับข้าควรมีชีวิตอยู่เพื่อดูดยุคใหม่"

ความหมายในคำพูดนี้คือ...ยุคใหม่เปิดมาแล้ว เจ้าเป็นผู้เริ่มเปิด
ข้าจะเป็นคนแสดง พวกเราควรอยู่ดูจากต่างๆ ไปด้วยกัน เช่นนี้จึง
ไม่เสียที่ได้เกิดมา

คำพูดของหลงชิงเป็นการให้คุณค่าแก่หลิวอี้ซิงอย่างสูง แต่หลิวอี้ซิง
ได้แต่ยิ้มอย่างอ่อนเพลียไม่ได้แสดงความคิดเห็นใด จากนั้นมันมอง
เหิงมู่ลี่เหรินแล้วเอ่ยว่า

"ละครฉากนี้เพิ่งเริ่มต้น แต่บทของข้าจบลงแล้ว แม้ไม่ยินยอม
อย่างไรเจ้าก็ต้องเรียนรู้ที่จะยอมรับ"

เหิงมู่ลี่เหรินร่างสั่นสะท้าน เหยหน้าขึ้นจ้องตามัน

"ละครฉากนี้ยังไม่จบ เจตนารมณ์ของเฮ่าเทียนมีหรือจะยอมให้
คนธรรมดาามาเปลี่ยนแปลง"

มันเสียงสั่น แววดาขับซ้อน มีทั้งความไม่ยินยอมและความโหดเหี้ยม
เหมือนตัวมันสมัยก่อนที่ขึ้นเขาไปตัดฟัน พบเห็นจักจั่นฤดูหนาวบน

ต้นไม้เขียวเฉาแล้วเกิดความเห็นใจ แต่สิ่งที่มีมากกว่าคือความสมเพชตัวเองและความโกรธ

พอพูดจบแสงเจิดจรัสของเฮาเทียนที่บริสุทธิ์ก็พลอยจากฝ่ามือมันไปที่หน้าอกหลิวอึ้งอิง ใบหน้ามันชูปตอบลงทันตาเห็น ขณะเดียวกันอาการบาดเจ็บของหลิวอึ้งอิงก็ฟื้นฟูอย่างรวดเร็วทันตาเห็นเช่นกัน

ผู้คนโดยรอบพลันสีหน้าแปรเปลี่ยน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเสนาภวนจากอาศรมเทพ เมื่อพวกมันสัมผัสได้ถึงปราณชีวิตที่แฝงอยู่ในแสงเจิดจรัสของเฮาเทียนสายนี้ก็แตกตื่นจนพูดไม่ออก

หลงชิงเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งขรึมว่า

"เจ้ารู้ไหมที่กำลังทำอะไร"

เหิงมู่ลี่เหรินยังคงจ้องหน้าหลิวอึ้งอิงโดยไม่สนใจหลงชิง แค้นแสงเจิดจรัสของเฮาเทียนในร่างออกมาไม่หยุด แก้มมันชูปเขียวลงเรื่อยๆ แต่แววดากลับสว่างไสวขึ้น

นี่คือวิชาเทพแห่งซีหลิง

โลกแห่งการฝึกถึมนในปัจจุบันไม่มีใครที่มีระดับวิชาเทพสูงกว่าเหิงมู่ลี่เหริน แม้แต่เยี่ยหงอวี่ก็ด้อยกว่ามัน เพราะมันรับเจตนารมณ์และแสงเจิดจรัสมาจากเฮาเทียนโดยตรง

วิชาเทพใช้ฆ่าคนได้ ใช้ช่วยคนก็ได้ แสงเจิดจรัสในร่างมันมีกระแสปราณของเฮาเทียน สามารถรักษาทุกคนที่ยังไม่ตาย หลิวอึ้งอิงใกล้ตายแต่ยังไม่ตาย

เหิงมู่ลี่เหรินไม่ยอมให้หลิวอึ้งอิงตายไปทั้งอย่างนี้ เพื่อการนี้มันจึงทุ่มเทอย่างมหาศาล มันต้องสิ้นเปลืองแสงเจิดจรัสของเฮาเทียนจำนวนมาก ทางหนึ่งเห็นได้จากใบหน้าที่ชูปตอบของมัน แต่ส่วนที่สำคัญจริงๆ คือการสูญเสียพลังชีวิตที่ไม่อาจมองเห็นจากภายนอก

หน้าข้ามันอาจบาดเจ็บสาหัสในทันทีเพราะการนี้ด้วย

ครั้งนั้นหลังจากถูกหญิงเขี้ยวฟันจนตาบอด ตาของหลวี่อึ้งก็สูญเสียประสาทสัมผัส แต่เวลานี้มันรู้สึกวุ่นวายตาเกิดความร้อน คันเล็กน้อย ถึงขั้นพอจะมองเห็นสีขาวได้รางๆ

นั่นคือสีของผ้าขาวหรือว่าแสงเจิดจรัสอันบริสุทธิ์?

หลวี่อึ้งยังคงสงบนิ่ง อารมณ์บนใบหน้าถึงกับดูเย็นชา มันรู้ว่าเหิงมู่ลี่เหรินทุ่มเท่มากขนาดนี้เพื่อให้ตนมีชีวิตอยู่ ต้องไม่ให้ตนได้อยู่อย่างสบายแน่นอน

"เปล่าประโยชน์" มันเอ่ย

ยอดฝีมือด้านรัฐะตาผู้หนึ่งไม่ยอมมีชีวิตอยู่ต่อ เช่นนั้นก็ไม่มีใครเหนี่ยวรั้งได้

เหิงมู่ลี่เหรินใบหน้ากระตักดูน่ากลัวท่ามกลางแสงเจิดจรัส ดูแล้วเหมือนปีศาจร้ายที่บาดเจ็บสาหัส เสียงของมันคล้ายเสียงร้องไห้ระคายหูยิ่งนัก

"พวกเจ้าคนธรรมดาไม่ต่างจากมดปลวก...ไม่รู้หรอกว่าข้ามีอำนาจระดับใด! ข้าอยากให้เจ้ามีชีวิต เจ้าก็ต้องมีชีวิต แม้เจ้าอยากตายก็ตายไม่ได้!"

"มีชีวิตแล้วอย่างไร จะทำให้เจ้ามีความสุขขึ้นหรือ"

"ต่อให้สุดท้ายเจ้าไม่ยอมสู้กับข้า ปฏิเสธที่จะให้การพ่ายแพ้พิสูจน์ว่าเจตนารมณ์ของเฮาเทียมไม่อาจฝ่าฝืน แต่ข้าจะให้เจ้าทุกข์ทรมานอย่างไม่มีที่สิ้นสุดเพื่อให้คนทั้งโลกได้รู้ว่าหากทรยศเฮาเทียมแล้วจะต้องพบจุดจบเช่นไร

ข้าให้เจ้าอยู่ เจ้าก็ต้องอยู่ เพราะข้าคือตัวแทนเจตนารมณ์ของเฮาเทียม!

ข้าต้องการให้เจ้ามีชีวิต ไม่ใช่เพื่อให้เจ้าดูยุคใหม่ที่แปลกประหลาด แต่ต้องการให้เจ้ามีชีวิตอยู่อย่างอัปยศ ให้เจ้าทุกข์ทรมานเหมือนถูกลบ เป็นพันเป็นหมื่นขึ้นทุกวัน ให้เจ้าได้เห็นแคว้นหนานจิ้นแตกแยก ล่มสลาย เห็นศิษย์ศาลากระบี่ตกตายต่อเนื่อง เห็นบ้านเกิดกลายเป็น ถ้ำถ่าน และเห็นคนที่เจ้ารู้จักมอดม้วยมรณา ข้าต้องการให้เจ้ามีชีวิต เพื่อให้สำนึกเสียใจที่มีชีวิต!"

เหิงมู่ลี่เหินมองบาดแผลที่หน้าอกและบริเวณคอของหลิวอี้ซิง ที่ค่อยๆ เล็กลงพลางเอ่ยปนหัวเราะ

"ถึงเวลานั้นเจ้าจะสำนึกเสียใจหรือไม่ที่คืนนี้ทำเรื่องเหล่านี้ ถ้าให้โอกาสเจ้าอีกครั้งเจ้าจะไม่มอบน้อมต่อข้าเหมือนอย่างตอนนี้หรือไม่"

เด็กหนุ่มผู้มีพรสวรรค์ที่สุดของอาศรมเทพเปล่งเสียงหัวเราะอย่าง อวดดี พอใจสุดขีด และคลุ้มคลั่งอย่างหนัก อากาศถูกบีบอัดผ่านเส้นเสียง ที่สั้นไม่หยุดของมัน เสียงแหลมเล็กเหมือนเสียงร้องของฝูงนกพิราบที่ ระคายหู

ผู้คนเห็นภาพนี้และได้ยินเสียงหัวเราะแล้วต่างหนาวจับขั้วหัวใจ เส้นกวนหลายคนรู้สึกว่ารอคติของตนใกล้พังทลาย แม้แต่มุมปาก ของเจ้าซือไฉวยังเกิดเกล็ดน้ำแข็งขึ้นบางๆ

วังหลวงยามราตรีเงียบสนิท มีเพียงเสียงหัวเราะอย่างคลุ้มคลั่ง ของเหิงมู่ลี่เหินที่ดังกังวาน กิ่งหลิวเหนือคูน้าสั่นไหวเบาๆ ด้วยความ หวาดกลัว ใบหลิวที่ร่วงลงน้ำจมเร็วยิ่งกว่าเดิม หมายถึงไปหลบซ่อน ใต้ดินโคลนที่ทับถมมานานนับพันปี ไม่อยากได้ยินเสียงหัวเราะนี้

หลิวอี้ซิงรู้สึกได้ว่ากระแสปรมาณแห่งชีวิตกลับเข้ามาในร่างกายอีกครั้ง พอได้ยินคำพูดและเสียงหัวเราะของเหิงมู่ลี่เหินแล้วสีหน้าก็มิได้

แปรเปลี่ยน ไม่ปรากฏความหวนเกรงแม้แต่น้อย มีแต่ความสงบนิ่ง

มันมองหลงซึ่งพลางเอ่ยว่า

"นี่คือความหวังของอาศรมเทพ?"

หลงซึ่งนิ่งเงียบ หลิวอี้ซิงจึงถามซ้ำว่า

"เด็กน้อยน่าสงสารที่มีปมในวัยเด็ก?"

หลงซึ่งยังคงไม่พูดอะไร นี่คือการยอมรับโดยดุษณี

หลิวอี้ซิงถอนใจ

"อาศรมเทพตกต่ำลงเรื่อย ๆ แล้วจริงๆ"

หลงซึ่งยังคงนิ่งเงียบ ยังคงยอมรับ มันเห็นด้วยกับหลิวอี้ซิง
หลังพิจารณาแล้วมันก็ขมื่อขวา หว้างนิ้วมีดอกท้อสีดำแบ่งบาน ใน
กลีบดอกแฝงด้วยปรารถนแห่งการดับสูญ

ในที่นั้นมีเพียงดอกท้อสีดำเท่านั้นที่หยุดยั้งวิชาเทพของเหิงมู่ลี่เหริน
ได้

"อย่ามาห้ามข้า!"

เหิงมู่ลี่เหรินแผดเสียงร้อง ใบน้ำซุบเซียวขีดขาวราวหิมะ

มันจ้องหน้าหลิวอี้ซิง ไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดชาวหนานจิ้นผู้นี้
จึงยังสงบนิ่งเช่นนี้ได้ท่ามกลางความเป็นความตายและการโจมตีทาง
จิตใจมากมาย มันไม่เข้าใจยิ่งกว่าว่าเพราะเหตุใดในเวลานี้มันยังรับรู้
ได้อย่างชัดเจนถึงความเวทนาที่อีกฝ่ายมีต่อตน คนพวกนี้เวทนาดน
เพราะเหตุใด

หลงซึ่งเอ่ยว่า

"นิกายเต๋าต้องการให้เจ้าแผ่แสงเจิดจรัส ไม่ใช่ให้เป็นบ้า"

เหิงมู่ลี่เหรินหัวเราะอย่างคลุ้มคลั่ง

"แต่เวลานี้ข้ารู้สึกดี ในที่สุดข้าก็เข้าใจแล้วว่านี่มีเพียงคนบ้าอย่าง

แท้จริงเช่นท่านเท่านั้นจึงแข็งแกร่งได้อย่างแท้จริง"

ดอกท้อสีดำที่หว่างนิ้วหลงซึ่งสั่นไหวตามสายลม

"อย่าห้ามข้า"

เหิงมู่ลี่เหรินเอ่ย

"แม้ท่านเป็นผู้อาวุโส แต่ข้าไม่ได้เคารพยำเกรงอะไรท่านและ
ไม่จำเป็นต้องทำด้วย ในเมื่อนี้เป็นเรื่องที่อาศรมเทพจัดเตรียมไว้ให้ข้า
ท่านก็อย่าได้สอพลอ"

หลงซึ่งมองมันราวกับมองเห็นเด็กดื้อรั้นไร้เดียงสาว่าโหดเหี้ยม
กำลังเดินบนเส้นทางบนภูเขา น้ำค้างเปียกเสื้อเก่าขาดของมัน มันถือ
มีดตัดฟันและคิดว่าตนเองคือดวงอาทิตย์

เสียงถอนใจดังขึ้นในใจหลงซึ่ง สูดทำยมันก็ไม่ทำอะไร

ทันใดนั้นในความมืดก็มีเสียงถอนใจดังขึ้นจริงๆ

ด้วยเหตุนี้ภูเขาและแม่น้ำของเมืองหลินคังจึงถอนใจตาม

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6171->